

κι' ἐγὼ τὰ μάτια ἀνοίγω,
μὰ δὲν τὴ βλέπω, ὠϊμένα!
καὶ σὲ μιὰ πέτρα χύνω
τὰ μάτια μου λυωμένα!

Ἄρπῳ τὸ μισοφέγγαρο
γιὰ αἰμόσταχο μαχαῖρι,
ν' ἀποξηλώσω ἀπ' τοῦρανοῦ
τὸ θόλο κάθε ἀστέρι·

καὶ σὺ τὸλόχρυσο σπαθὶ
κίνησε πλέον, καὶ δράξε
ἀπ' τὰ μαλλιά τὸ βέβηλο,
ὦ Ὁρίωνα, καὶ σφάξε!